

SAND COULEE, MONT.

Haloo Selma-täti:— Tämä on ensi kerta kun kirjoitan Toverittareen. Teki mieleni minunkin kirjoittaa, kun niin moni muukin siihen kirjoittaa. Olen neljäntoista vuoden vanha ja käyn kansakoulua. Olen kahdeksännnessä luokassa.

Isäni surmaantui kaivannossa viisi vuotta sitten.

Joulukin on taas ohi ja ilmat ovat kylmät. Jouluaattona me olimme suomalaisella haalilla ja juuri kun ohjelman suoritus oli parhailtaan syytyi haali tuleen. Kaikki ihmiset riensivät ulos ja sitten, kun kaikki olivat ulkona, menivät miehet ja kantoivat sieltä ulos pianon, kirjakaapin ja muita arvokkaita esineitä.

Jotkut meistä lapsista harjoittelivat kappaleen "Joulupukki lakossa", mutta emme vielä ehtineet esittää sitä.

Veljeni tekee työtä samassa kaivannossa, missä isäni sai surmansa. Minun siskoni on alkeiskoulun opettajana täällä. Minua nuorempi velli käy koulua minun kanssani.

Jos tämä kirjeeni tulee lehteen, niin kirjoitan toistekin. Lähetän parhaimmat terveiset Selma-tädille ja kaikille isolle ja pienille Toverittaren lukijoille.

LILLIAN MATTSON.

SAND COULEE, MONT.

Nythän se on joulukin ollut ja menyt. Minä sain jouluksi viulun, mutta ei joulupukki sitä tuonut, kun kävi niin ikävästi, että alkoi haali palaamaan ennenkuin joulupukki ehti tulla. Mutta joululahjat saatiin pelastetuiksi ja paljon muita tavaroita.

Täällä lapset harjoittelivat näytökappaleita jouluksi. Sen nimi oli "Joulupukki lakossa", mutta sekin jäi näytättämättä, kun haali paloi. Saa nähdä koska saamme uuden haalin.

Hauskaa uutta vuotta kaikille lasten osaston lukijoille toivottaan.

WILLIAM HILL.

RED LODGE, MONT.

Tervehdys Selma-tädille ja kaikille Toverittaren suurille sekä pienille lukijoille. Kerron nyt vähän elämäni vaiheista, jos joku viitsii lukea.

Olin kolmannella vuodella, kun menetin äitini, kun kuolon enkeli riisti hänet ljäksi pois lastensa luota ja hänet peitettiin maan mustiin multiin. Sitten saimme toisen äidin, joka hoiti meitä kuin omia lapsiaan, mutta kun isäni kanssa eivät sopineet, niin hän meni muualle ja hänen huostassaan nyt on siskoni. Nyt minulla on kolmas äiti.

Monet lapset eivät ajattele omista äideistään, mutta jos he voisivat aavistaa, kuinka tyhjä on koti ilman äitiä, niin kyllä he varmaan kyynelisin jouskisivat äidin kaulaan, sillä ei ole ketään sen rakkaampaa kuin on äiti.

Täällä kävi tänä aamuna köyhä työmies. Hänellä oli raami, jossa oli kirjoitus ja siitä luin, että hän on suomalainen, joka on tapaturmaisesti loukkaantunut kaivannossa, niin että molemmat kädet ruhjoutuivat, josta oli käteen halvaus seurauksena. Hänellä on vaimo ja kuusi lasta ja itse on kykenemätön kovaan työhön. Ja siinä pyydetään meidän autamaan hänelle joku lahja. Minulla ei ollut muuta kuin 30 senttiä rahaa, jonka mielelläni annoin. Hän kiitti ystävällisesti ja meni menojaan.

Täällä ei ole ollut varsinkin niin kylmä tänä talvena kuin ennen, eikä luntakaan nole satanut pitkään aikaan.

Meillä on täällä nuorisoseura, jonka kokoukset ovat joka keskiviikko ja aina kokouksen loputtua me leikimme. Nyt meillä tulee olemaan jotakin uutta. Kaikki lapset, joiden sukunimet alkavat a:lla ja b:llä antavat ohjelmaa ensi kokouksessa. Sitten seuraavat toiset kirjaimet järjestyksessä aina kaksi kerrallaan joka kokouksessa, kunnes on käyty kaikki ympäri aakkosjärjestyksessä.

Koulussa meillä on ollut tutkinto, josko pääsemme A-luokkaan. Minä olen B-luokassa ja pääsen A:han, jos vaan fyysiooglassa saan yli 75. Ennen me aina näitä tutkintoja pelkäsimme, niin että jalat tuisi.

Enköhän jo lopeta, muuten ei tästä tulisi ikinä loppua. Sen lisäksi voisi tämä ottaa kaiken tilan lasten osastossa. Kirjoitan kyllä toistekin, jos tämä menee lehteen ja kirjoitan toiste vähemmän, jos Selma-tädillä ei ole kylliksi aikaa pitkiä kirjeitä lukea. Hyvää vointia kaikille. Ystävyydellä,

LILLIA LAAKSONEN.

Sitävarten minä täällä olen, että lukemassa kaikki sekä pitkät, että lyhkäiset kirjeet, mutta se olisi parempi, että koettaisitte kirjoittaa kirjeenne lyhkäiseen, mutta asialliseen muotoon. Toisin sanoen, jos koettaisitte sanoa asiaa selvään, mutta vähemmällä sanoilla. En tällä sentään kiellä pitkiä kirjeitä kirjoittamasta. — Selma-täti.

WOODLAND, WASH.

Rakas Selma-täti:— Siitä on jo kauan aikaa, kun olen kirjoittanut tähän Toverittareen. Nyt on jo menyt juhlapäivät kaikki ohi, jolloin meillä lapsilla oli haalilla niin paljon hauskaa. Ohjelmaa oli paljon. Enimmäkseen oli ohjelmaa meiltä lapsilta. Me esitimme siellä näytökappaleen nimeltä "Joulukuusta etsimässä".

Täällä maalla on nyt vähän lunta ja on ollut kylmät ilmat ja pakkasyöt.

Oletteko kaikki te lapset saaneet lahjaksi Lasten Joulun? Se oli minulle hyvä lahja. Enköhän minä nyt lopeta tällä kertaa. Toveruudella,

ALTEVIINI E. KOSKI.

CHESTER, MASS.

Terve Selma-täti ja kaikki pienet Toverittaren lukijat. Nyt minä kirjoitan vasta ensi kertaa Toverittareen. Terveiset Suomesta kaikille lukijoille. Minä olen ollut Suomessa kaksitoista vuotta ja kolmen vuoden vanhana minut täti vei isoäidin luokse, kun isä kuoli niin piti erota äidistä ja siskoista. Siellä olen käynyt koulua ja oppinut lukemaan ja kirjoittamaan. Äiti laittoi minulle tiketin, että tulisi nyt jälleen tänne Amerikkaan, kun siellä Euroopassa on sota ja niin huonoa se elämä, ettei tiedä koska sodan jaloissa saa olla Suomenkin lapset. Matka oli kyllä hyvin vaikea ja sai nähdä ja kokea monenmoista kurjuutta. Ja sitten kun saavuttiin New Yorkiin, niin siellä piti olla kaksi vuorokautta ja oli paljon ihmisiä, mutta ei yhtään tuttua, vaan aivan outoja. Mutta uusi isä tuli minut hakemaan. Hänkin oli aivan tuntematon, en ollut häntä koskaan nähnyt, mutta kyllä me pian tutuksi tulimme. Jouluaatto-iltana saavuimme kotiin ja sain nähdä äidin ja siskot pitkän ajan perästä. Nyt käyn täällä englanninkielistä koulua, että opin puhumaan ja kirjoittamaan tämän maan kieltä. Ja täällä tuntuu oikein hauskalta olla. Nyt lopetan ja toiste kirjoitan lisää, jos näen että tämä on mennyt painoon.

Toveruudella,

LEMPI E. KANTO.

STEELSDALE, SASK., CAN.

Haloo Selma-täti:— Nytpä kirjoitan jonkun rivin, kun täältä en ole koskaan nähnyt kirjoitusta lasten osastossa. Joulujuhlaa juhlimme 22 p. joulukuuta. Siellä oli koko suuri joukko ihmisiä ja ohjelmaa oli sekä suomen- että englanninkielistä.

Juhlimme myöskin samalla koulun lopettajaisia. Me olemme jo asuneet viisi vuotta täällä, vaan viime vuonna vasta rakennettiin koulu. Koulu olemme käyneet kaksi kuuta, vaan nyt saimme lomaa kaksi kuukautta, sillä tammi- ja helmikuu ovat niin kylmät, ettei voi kulkea koulussa. Minulla on kolme siskoa, vaan koulussa ei meistä ole käynyt muut kuin minä ja yksi vanhempi siskoni.

Täällä oli kauhea lumimyrsky 11 ja 12 päivinä tätä kuuta. Tuuli ja tuskutti lunta niin kovin, että me lapset emme voineet liikkua ulkona ollenkaan. Isänkin oli vaikea päästä liikkumaan.

Tänne tulee Toveritar joka tiistai. Odotan aina innolla Toverittaren tuloa, että saan tervehtää toisia pikku tyttöjä ja poikia lukemalla heidän kirjoituksiaan. Toivotan hauskaa talven jatkoa kaikille Toverittaren lukijoille ja myös Selma-tädille. Toveruudella, SIGURD MUKARI.

VIINIRYPÄLEEN MUSTA TERTTU

Kirj. Klaudie Parkkonen.
(Jatkoo)

Eräässä Korpelan ylikerran pienessä, kauniisti sisustetussa huoneessa vaikeroi onneton olento, kahdeksantoista vuotias tervarakenteinen tyttö. Hän oli juurikään itkusta toipunut. Oih! Se oli sellaista itkua, jota hän ei ikinä eläissään ollut ennen itkenyt. Vieläkin hänen rinnastaan kohosi puistutusta herättäviä huokauksia. Mutta äkkiä hän kavahti. Tuolla ulkona, hyvin kaukana, jossa hänen väsynyt katseensa oli viimeksi harhaillut, näki hän jotain tuttua. Poispäin asteli kolme tavallista ihmistä. Yksi oli mies, astuen ryhdikkäästi ja toiset olivat naisia. Toinen heistä astui kevyesti ja toinen raskaasti kuin mies. Mutta miksi hän katseli näitä, eihän hänellä ollut mitään tekemistä heidän kanssaan. Mutta näiden kolmen takana kulki ruma ja mitättömän pieneltä näyttävä liikkuva olento.

"Se on hän.... hän aivan varmaan hän!" pääsi tytön huulilta äkinäinen huudahdus. Samalla hän syöksyi akkunaa kohti, mutta se ei auennut, ja vaikka se olisikin auennut, ei se olisi mitään auttanut. Hänen äänensä ei ollut kuulunut niin kauaksi. "Heittäydynkö alas ja lopetan siten tuskaisen elämäni. Mahdotonta! Akkuna on varustettu rautaristikolla ja ovi lukossa, ei sieltäpäin voi päästä pakenemaankaan. Onko hän unhottanut lupauksensa? Jospa hän katsoisi taakseen ja huomaisi, jos antaisin hänelle täältä merkin."

Tyttö otti pyyheliinan ja alkoi huiskuttaa sitä lasin edessä, toisinaan huomaamatta lyöden toisella kädellä akkunaa, niin että ruudut tärisivät. Kulkijoiden haamut yhä pienenevät ja se yksi näytti matalalta, leveältä pilkulta. Mutta tyttö yhä vaan heilutti pyyheliinaa. Nyt kulkijat kääntyivät äkkiä vasemmalle ja katosivat näkyvästä. Silloin tyttö puristi kätensä rintaansa vasten, kouristi nyrkkiin hienon aamuviitan

rinnustimen ja sitten repäsi kätensä levälleen, tarttuen päähänsä. Hän katsoi ympärilleen kuin apua etsien ja kaikki huoneessa, mukkeasta peitatusta sängystä alkaen pienin salva-purkkeihin ja jauhelaatikkoihin saakka näyttivät irvistävän hänelle mitä purevinta ivaa. Hän sivalsi kädellään pilronginpäälystystä ja alkoi juuri tehdä samaa pöydällä oleville esineille, kun äkkiä hänen huoneensa ovi avattiin ja ovele imestyivät ihava kankea-olentoinen nainen. Hän kantoi käsivarrellaan joitakin hienoja harsovaatekappaleita ja toisessa kädessä oli hällä avainkimppeä. Asettaen kätensä lantioille, sitten kun oli kantamuksensa laskenut pöydälle, lausui hän purevasti:

"Luulisi sinua mielettömäksi, kun tuollaista olet tehnyt, mutta jääköön se rankaisematta. Näet nyt että me kärsimme paljon sinun oikkujasi ja tyhmyksiäsi... ei luulisi olevan ihmisellä mitään katumista. Nyt on kuitenkin aika tullut, jolloin sinun tulee taipua talon tapoihin. Lähetän luoksesi madame Schultsin. Hän pukee ja kampa sinua erinomaisella taidollaan. Oh! nuo paksut jalkasi puristetaan sieviin toveleihin ja... tiedätkö, tänään olet sinä illan saunkaritar... sinulle annetaan uusi nimi... ja sinusta tuleekin erinomaisen kaunis keijukainen."

Hän seurasi katseellaan tytön kaulaa, joka oli ruskea ja täyteläinen.

"Kyllä Mme Schults saa yhtenä toisenkin purkin salvojaan, ennenkuin tuo kaula kelpaa kreivin hyväksyttäväksi..." lisäsi hän sitten.

Hänellä näkyi olevan niin paljon sanottavaa, ettei suu ehtinyt tarpeeksi pian ulos tuoda ajatuksia. Näin hän jatkoi puhettaan ja moititvasti katseli tytön leveäkämmenisiä, paksusormisia käsiä, vaan ei huomannut sitä, että tyttö oli kuin kuolemaan tuomittu siinä seisten silmät huonnotoman suurina ja rinta raskaasti läähättäen.

(Jatk.)

STOCKETTIN S. S. O. OMPELUSEURAN KOKOUKSIDA pidetään joka torstailta kello 7. Saapukaa kaikkiin.

Hei Toverittaret!

Nyt kun karkausvuosi on taas menyt ja tänne Ilwacoon jäi vielä useita polkamiehiä, jotka kapaavat ikuista elämän sulostuttajaa, otaksomme että kahden on helpompi kantaa kapitaalin raskasta taakkaa. Siis sulkeudumme niitten arv. toverittarien huimioon, jotka omaavat rohkean taistelu-innon ja ovat vapaat uskonnollisesta pimeydestä. Heittäkääpä polkia kirjeellä tai kortilla. Osotteemme on:

JAACOB KAIPAINEN
AXEL SUNI
A. HILL
J. SEPPÄNEN
ALEX MAKI
T. W. POULSON
BOX 71, ILWACO, WASH.

PERASUOLEN KIPUJA PARANNETAAN 6-14 PÄIVÄN SISÄLLÄ. Rohdoskauppiat palauttavat rahanne, jos PAZO OINTMENT ei paranna syyliä, ampuita, verenvuotoa tai tukkautunutta peräsuolesta. — Ensimmäinen käyttö tuottaa helpotusta. 50c